

Política

Sobre una cosa hi havia consens, fa pocs anys: que als ciutadans no els interessava la vida pública en general, i la política en particular. Fa pocs anys, i potser fa pocs mesos encara. I no solament ací, sinó per tota la civilització occidental i cristiana. Semblava, deien els experts —moralistes, filòsofs, columnistes de premsa—, que ens havíem instal·lat en un temps del jo total, una inacabable *me generation* que només pensa a satisfer el gust pels diners i procurar-se per qualsevol mitjà els plaers de la vida: compte corrent, bella casa, viatges i cotxes bons, els signes del benestar. Un individualisme sense ideologia, “*mou*”, crec que en deia el tal Lipovetski: “moll” o tou, sense pinyol ni consistència. Ja fa molts anys que a la meseta castellana don Gonzalo Fernández de la Mora (o era González de la Mora, o Rodríguez?) va anunciar una cosa semblant: que ja no compten les ideologies, que el franquisme era sòlid i eficaç perquè Franco no feia mai política, i que l'estat es justifica per les obres, carreteres, pantans i ponts. Tal com, en algun moment, vés per on, han volgut justificar-se els propagandistes del petit règim passat: els socialistes som bons per les autovies que hem fet (a Extremadura i Andalusia sobretot) i per les escoles i els hospitals construïts. Per les obres. Gràcies que es van despertar a temps i han parlat de dretes i esquerres, de tolerància, de la defensa dels menys afortunats, de redistribució i de solidaritat. Gràcies que han parlat de política. Qui sap si això, i no les carreteres, els ha salvat de la catàstrofe.

Semblava, doncs, que també al Regne d'Espanya s'havia acabat la política. Que la gent estava farta d'eleccions, de ministres, parlaments, debats, confrontacions, idees i principis. Que el descrèdit dels polítics era tan abismal que hom els posava a l'últim lloc de l'escala humana, a penes per damunt dels xoriços professionals, i per darrere de les putes honestes. Segons això, el ciutadà il·lustrat s'interessa pels tipus d'interès, pel rendiment del deute públic, les condicions de Maastricht, la

taxa de cobertura de les exportacions, els mercats emergents o els projectes d'oferta pública d'accions. Les coses serioses. I el ciutadà que no s'il·lustra tant sinó que simplement segueix les notícies, s'ocupa només dels successius escàndols de la casa de Windsor, de la casa de la Moncloa, o com a màxim de l'IPC i de la desocupació. Doncs, era fals. Completament fals. Si haguera estat cert, no hauria estat el personal discutint durant mesos del bé i del mal, s'aquests i dels altres, del present i del futur, de la moral pública i de les contradiccions del pensament. Perquè resulta ser que el personal, la ciutadania general, ha discutit i s'ha apassionat de política. De les velles coses que fan la política i li donen substància i pes, que són tres: les ganes de canviar de govern o no, l'oposició entre dreta i esquerra, i les passions que desperten els grans líders. Això és la política, per al públic normal i corrent, i això és el que hem vist els darrers mesos i setmanes.

De manera que, en primer lloc, hem assistit a una campanya amb mítings multitudinaris, amb banys de masses més massius que mai. Han caigut rècords a València i a Barcelona, cinquanta mil persones a Mestalla, quaranta mil al Palau Sant Jordi, i Aznar i González aclamats per multituds que no s'eren mai vistes. “Salut, ciutats germanes, València i Barcelona”, escrivia don Teodor Llorente. Germanes en la passió per la política (espanyola, això sí”), ja que no en altres

passions. I després ha votat més gent que mai, i després el resultat final no se l'esperaven els tècnics, ni ningú. Perquè ningú no suposava que a la gent sí que li importa la política. La política de veritat, perdonen la insistència: l'art de fer canviar governs, de triar entre dreta i esquerra, de confiar o no en un líder. La política de discutir de política, i de posar després un vot a l'urna pensant: aquest són els meus. Que no passen ànsia els experts: això no s'acaba. ■

JOAN F. MIRA

*“La política de veritat,
l'art de fer canviar
governos, de triar entre dreta
i esquerra, de confiar o no
en un líder. La política de
discutir de política, i de
posar després un vot
a l'urna pensant:
aquests són els meus.”*